

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5128/2019
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Милојевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7519/17 од 13.12.2018. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7519/17 од 13.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7519/17 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 2641/17 од 09.10.2017. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 15.443.336,37 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2641/17 од 09.10.2017. године, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је сувласник са 1/2 идеалних делова кат.парц. бр. ... и ... КО ..., које је обрађивао користећи пољопривредну

механизацију. Изградњом обилазнице око Београда на потезу Петлово Брдо – Тунел Стражевица, од стране туженог као инвеститора, дошло је до пресецања пута преко катастарске парцеле бр. ... КО ..., због чега је тужилац онемогућен да њиме пролази до својих парцела. До предметних парцела тужиоца нема других званичних приступних путева, због чега механизација не може слободно да приђе ради обраде парцела. Према налазу и мишљењу вештака пољопривредне струке утврђена је укупна тржишна вредност кат.парцела.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоцу припада право на накнаду у висини од 1/2 тржишне вредности предметних парцела, утврђене према правилима која важе за одређивање накнаде за експроприсано земљиште, јер је тужени изградњом обилазнице пресекао пут који је водио до парцела тужиоца, а да није изграђен други пут и да тужилац не може пољопривредним машинама да приђе и обрађује своје парцеле на начин како је то чинио пре изградње обилазнице.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, закључујући да се у конкретном случају не ради о фактичкој експропријацији парцела тужиоца, на основу које би му се досудила накнада према правилима која важе за одређивање накнаде за експроприсано земљиште, јер предметне парцеле фактички нису изузете из тужиоачевог поседа, и даље су у његовој својини и државини. Парцеле тужиоца нису у државини туженог, нису прешле у својину туженог, нити су заузеле од стране туженог, због чега није било места досуђивању тужиоцу накнаде у висини тржишне вредности парцела. Тужилац као власник парцела, које му нису одузете, може да тражи само накнаду материјалне штете у виду изгубљене добити коју је могао да очекује и која је, евентуално, због радњи предузетих од стране туженог изостала, али не и накнаду штете због немогућности коришћења предметних парцела у пољопривредне сврхе, у висини тржишне вредности тих непокретности.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је тужбени захтев одбио као неоснован.

Одредбом члана 1. Закона о експропријацији прописано је да се непокретности могу експроприсати или се својина на њима може ограничити само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

У конкретној правној ствари тужиоцу ни једним правним актом, нити фактичком радњом туженог, није одузето право својине на парцелама које су у његовом сувласништву. Немогућност коришћења ових парцела за обављање пољопривредне делатности наступила је на основу општег акта, односно изградњом обилазнице, којом је пресечен пут којим је тужилац прилазио до својих катастарских парцела пољопривредном механизацијом, те се не ради нити о експропријацији, нити о фактичкој експропријацији парцела тужиоца, јер су предметне кат.парцеле и даље у његовој својини и државини, односно нису заузеле од стране туженог. Из изложеног произлази да на страни туженог не постоји одговорност, тј. нема правног основа да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде штете због немогућности коришћења спорних парцела исплати њихову утврђену тржишну вредност. Сходно наведеном, како предметне парцеле нису експроприсане, већ су остале и даље у својини тужиоца, неосновано тужилац, супротно ревизијским наводима, сматра да има право на накнаду

штете због немогућности коришћења предметних парцела у пољопривредне сврхе у висини тржишне вредности тих непокретности. Због наведеног, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић